

Cronica TV

Benone NEAGOE

benoneagoie@presamil.ro

S-a dus și 2007, dar s-a dus frumos pentru că am avut nesperata fericire de a viziona, în calitate de președinte al juriului, la secțiunea producții de televiziune, cele 40 de CD-uri intrate în concurs pentru premiile Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România.

Impresia generală e reconfortantă în normalitatea ei. Sau realizat multe emisiuni, interviuri, anchete, reportaje, eseuri, talk-show-uri bune în 2007. Au apărut câteva nume noi de realizatori, scenariști și regizori care vor trece cu bine pragul deceniului, producțiile lor bucurându-se de recunoaștere pe un termen lung.

SUPERLATIVELE UZP 2007

Găzduită de Centrul de Presă al Societății Române de Radiodifuziune, în ultima săptămână a anului, Gala decernării premiilor a arătat bine și a fost mediatizată de posturile de radio și televiziune, de agențiile de presă și de principalele cotidiene naționale și regionale.

În încercarea de a depăși bariere până atunci netrecute, Carmen Olaru, de la TVR Iași, caută subiecte pe măsură și le dezvoltă într-un stil provocator și elegant.

Cald, trist, obiectiv, și extrem de uman, reportajul-anchetă *Vai, ce de îngeri aici!* este povestea a trei destine paralele care se întănesc la un moment dat, din păcate în mod tragic. Am remarcat imaginea frumoasă și lucrată, o rigoare stilistică, acuratețe în cadru, montaj și coloană sonoră. Metaforă și tresărire, "*Vai, ce de îngeri aici!*" i-a adus notorietatea și Premiul anului 2007.

Filmul *Vis fără sfârșit* al colegului nostru de la Studioul Cinematografic al Ministerului Apărării, regizorul Octavian Brânzei, distins cu Diploma de excelență, ar fi putut deveni un interesat documentar pentru *Discovery*, dacă n-ar fi fost realizat pentru Canalul 1 al TVR. Eroul său este o vedetă a Forțelor Aeriene, un om cu o valoare umană și profesională incontestabile. Condimentat cu imagini de arhivă, filmul este un **remember**. O lecție despre viață și despre vârste. Despre pasiune și dragoste. Despre relațiile dintre oameni și asumarea trudei de-a merge mai departe.

Un format care permite abordări neconvenționale este talk-show-ul. O ediție specială, șocantă, cu un subiect sensibil, declarațiile extremiste ale liderului UDMR Marko Bela, dublate de incendierea unei biserici ortodoxe într-o localitate din Ungaria, exact înainte ca enoriașii să sărbătorească împlinirea a 170 de ani de la ridicarea sfântului lăcaș, cu invitați de calibrul, cu argumente pro și contra, cu sensibilități și accente, ne-a oferit realizatorul și moderatorul Ioan Romeo Roșianu de la postul TV AXA din Baia Mare.

Dozajul bun între invitați, imagini, evenimente, ingrediente, legături telefonice, reportaje realizate pe teren, la fața locului, dialogul de analiză din studio au transformat cele trei ore de emisiune în direct într-un spectacol demn și el de un premiu.

Gala Premiilor UZP a fost o demonstrație de talent, perseverență și seriozitate.

Deceniul de după deceniu al... *Curierului*

✎ Locotenent-colonel Dan GÎJU

Afirmat ca un ziar care zugrăvește existența întocmai așa cum este ea, cu eșecuri și izbânzi, cu neliniști și împăcări, cu tristeți și bucurii *Curierul armatei* sau „Vocea Armatei 1” – cum se exprima unul dintre redactorii fondatori – a sărbătorit, la finele lui decembrie, anul deja trecut, un deceniu de la înființare. Gazetă de informație și cultură editată de Armata 1 București (la data respectivă comandată de generalul de brigadă dr. Cornel Paraniac, structură devenită între timp Corpul 1 Armată Teritorial „General Ioan Culcer”), *Curierul armatei* a fost fondat(ă), de fapt, în noiembrie 1997 – astfel încât numărul 1 să apară chiar de 1 decembrie, luna următoare – de către un grup de ofițeri condus de locotenent-colonelul **Neculae**

Drăghici. Sigur, acest ziar – conceput prima oară pe calculatoarele Regimentului 45 Transmisiuni – nu a apărut din neant; cu aproape zece ani înainte, Armata 1, ca și celelalte armate ale României de atunci, mai avusese o astfel de interfață, de mijloc de comunicare și informare între structurile subordonate, mergând de la comandanți de mari unități și până la ostașul de rând (sau viceversa). De astă dată, echipa redacțională de reînțepit de drum (formată din ofițeri care se ocupaseră cu acțiunile psihologice la brigăzi) era completată de locotenent-colonelul **Georgeta Sârbu**, maiorul **Daniela Leonte**, căpitanul **Adriana Munteanu** (redactori) și de plutonierul-major **Ștefan Anghel** (fotograf), la care se adaugă, desigur, corectorii, tehn-

București, 20 decembrie 2007. Echipa *Curierului* la ceas aniversar, în jurul pomului de Crăciun. De la stânga: locotenent-colonel Florentin Paraschiv (redactor), pcc Gabriela Teodorescu (dactilograf), locotenent-colonel Ion Papalet (redactor-șef), general-maior Nicolaie Dohotariu (comandantul Corpului 1 Armată Teritorial „General Ioan Culcer”), locotenent-colonel Emanuel Bărbulescu (redactor), pcc Marilena Olteanu (tehoredactor). Din redacția actuală mai fac parte locotenent-colonel Dănuț Căldăraru (secretar de redacție), maior Gabriel Pătrașcu și pcc Cristina Fratu (redactori), pcc Daniela Țăruși (corector), sergent major Radu Secărea (difuzare).

„Dacă, la nivel central, *Observatorul militar* asigură imaginea de ansamblu la nivelul Ministerului Apărării, rolul ziarelor la nivelul corpurilor de armată este similar cu cel deținut de către presa locală. De aceea, existența publicațiilor militare este pe deplin justificată, fiind o categorie de presă extrem de importantă. Continuând ideea, pot spune că există aspecte care, uneori, nu sunt amplu relatate în publicația centrală, însă, fiind importante în viața unităților și a marilor unități, este mai mult decât necesar să fie făcute cunoscute prin intermediul *presei locale*.”

Existența publicațiilor la nivelul corpurilor de armată este un lucru indispensabil. Ele coexistă cu *Observatorul militar*, ca publicație centrală, însă, au domeniul lor de lucru bine conturat, precum și propriii cititori. Fiecare, la nivelul său, contribuie la prezentarea realităților existente în Armată. Și, cel mai bun lucru este că, împreună, întregesc tabloul complex al comunicării eficiente și al informării oportune în ceea ce numim spațiul public”. (General-maior Nicolaie Dohotariu)

„*Curierul armatei* a apărut din necesitatea completării fluxului comunicațional dintre structura de comandă a Armatei 1, ca editor, și structurile subordonate, ca beneficiar, precum și invers, dintre cititori și eșaloanele de comandă. Încă de la început, a fost o publicație preponderent informativă și de opinie, cu înnoiri evidente în abordarea curajoasă și diversificată a tuturor genurilor publicistice. ...Dacă vorbim de locul și rolul presei militare, în condițiile actuale, când dezinformarea și alte metode și procedee ale războiului psihologic au luat o mare amploare, se înțelege de la sine că instituțiile de presă ale Armatei trebuie consolidate, dezvoltate și puse în pas cu vremurile”. (Locotenent-colonel Ion Papalet)

Mă mișc între Dumnezeu și neamul meu, mottoul din Petre Țuța de pe frontispiciul *Curierului* jalonează coordonatele între care echipa redacțională de început și-a propus să lupte, adică între propria ei conștiință și aceea a publicului-țintă: ostașii Armatei 1.

redactorii și toți ceilalți truditori fără de care cuvântul și imaginea, indiferent de talentul redactorului, nu și-ar atinge ținta niciodată. Nu pot omite faptul că din 1999, în redacție au apărut căpitanii **Dragos Anghelache** și **Ion Papalet**, ambii ajunși la

ora de față redactori-șefi, primul la *Revista Forțelor Terestre* și al doilea pe baricada inițială, semn că această gazetă, deși apărută în numai 5.000 de exemplare la început – tiraj care s-a tot redus, mai apoi – este, în felul ei, o școală de gazetari militari. Ca și *Scutul patriei*, de altminteri, a cărui relativ-recentă redenumire, pentru mine, rămâne un mister.

În orice caz, mi-a făcut plăcere să particip alături de camarazii noștri, și de ceilalți militari din Corpul 1 Armată Teritorial „General Ioan Culcer”, la sărbătoarea lor de încheiere cu bine a unei etape și începere a alteia pe care, alături de ziaristii din Trustul de Presă al Ministerului Apărării, le-o doresc să se desfășoare sub auspiciul din cele mai favorabile.

Natură moartă cu „repetenți universali”

La exact un sfert de veac de la debutul în volum cu *Orele Patriei*, răstimp în care a mai avut câteva fulgurante apariții editoriale – unele în antologii –, poetul militar **Eugen Pelin** ne-a oferit noua și cea mai completă dintre plachetele sale de versuri, intitulată **Abatorul de miei**, *Societatea Scriitorilor Militari*, București, 2007, 180 p., editată în 300 de exemplare. Carte a deplinei maturități, cu relevante bijuterii lirice anunțate de precedentă *Pasăre gramofon* (2000) – la același nivel din punct de vedere al realizării grafice, dar mai puțin consistentă –, *Abatorul de miei* detaliază o fastă stare de grație accesibilă numai celor inițiați în ceea ce se petrece dincolo de spațiul delimitat, să zicem, de Marele Fluviu. Al celor care, nu neapărat în ultimul rând, derutant și contradictoriu, au învățat să nu se mai teamă pentru că au forța să spună că tocmai trăiesc acest sentiment. Sau că adevărata, unica teamă sălășluiește nu în altă

parte ci în ei înșiși: ...*Mi-e teamă de mine însumi/ că aș putea prelungi prea mult/ toamna aceasta,/ spre a distila parfumul/ de iluzii./ mi-e teamă că voi/ înființa din nou/ taraba unde să vând/ fructele care n-au învățat/ să cadă/ ca și cum ele ar fi/ OAMENI, ...adică/ Repetenții universali.* (Repetenții universali)

Pornită de la inerența reflecției pe marginea vastei problematice existențiale a individului trecut deja de primul versant al vieții, „filosofia” și tehnica de versificare, în fond, a poetului Eugen Pelin, este bazată și de această dată pe câteva dintre marile teme lirice universale, între care natura, iubirea și moartea, libertatea și eșuarea (sau evadarea?) în cre-

dință, cu vagi trimiteri la „universul” păgân. Sunt mai multe crâmpie de imaginație care m-au frapat în mod plăcut, ca să zic așa, plecând, îndeosebi, de la „mielul nefătat” sau, probabil, „îngerul în degringoladă” (poemul *Declarație de dragoste*), ca reper liric în jurul căruia gravitează mare parte din celelalte idei, și care poate fi orice, de la vis mai mult sau mai puțin împlinit, până la obsesie. Dar, sigur, nu este locul și nici nu sunt cel mai nimerit ca să încerc o analiză din punct de vedere al simbolisticii propuse și „jucate” cu reală dezinvoltură de poetul Eugen Pelin aici. Spun doar că, dincolo de linia de forță a acestui grupaj, dintre multele versuri care curg cuminiți pe albul celor aproape 200 de pagini, simple și clare, mai mult sau mai puțin... *metaforizate*, dar fără a fi nici pe departe banale, îmi place mesajul de încheiere care, lăsând în plan secund aparenta elegiacă, este unul cât se poate de optimist: ...*Ne mai bucurăm pentru un sfert de clipă./ n-a căzut strigarea de apoi./ Sângele luminii mai aprinde/lacrimele ajungerii din noi./ Te mai rog să-mi scrii/dacă ai vreme/cum se așează-n lume duhul sfânt/și te rog, nu fi îngrijorată!...mărul cade singur pe pământ!* (Scrisoare)

Abatorul de miei, o carte plină de sensibilitate artistică pe care o recomand cu căldură din ce în ce mai restrânsului „club” al cititorilor de poezie din armată și de aiurea. (Dan GÎJU)